

[Ib Christensen]

unionsplaner. Han siger på side 32 i denne rapport, at valg af parlamentet ved direkte valget giver denne forsamling en ny politisk myndighed.

Lidt senere siger han om parlamentets kompetence, at parlamentets nye mulighed vil medføre en kompetenceudvidelse, som skal ske gradvis i løbet af den etapevise udvikling af Den europæiske Union, og som navnlig vil give sig udtryk i en større og større lovgivende funktion.

Det være sagt til den EF-ordfører, der lidt tidligere sagde, at der ikke var tale om udvidelse af beføjelserne, og at der ikke var tale om lovgivningskompetence. Det er allerede her nævnt af andre ordførere, at den danske regering har tilsluttet sig planerne om Den europæiske Union; det gjorde man jo allerede i 1972.

I Ministerrådet har Danmark én af 9 stemmer og vetoret i nationalt vitale anliggender, jævnfør Luxembourgforliget. I Parlamentet får vi under 4 pct. af mandaterne, og dér er ingen vetoret. Dette betyder, at vetoretten, som statsministeren for nylig har bekræftet danner en juridisk og politisk forudsætning for Danmarks EF-medlemskab, bliver udhulet. I virkeligheden er der tale om det største udsalg af dansk selvbestemmelsesret, siden vi blev medlem af EF.

Jeg vil i den forbindelse gerne rette et spørgsmål til indenrigsministeren, der i sin skriftlige fremsættelse siger:

»Forslaget medfører således heller ikke nogen ændring i den vetoret, som tilkommer medlemslandenes repræsentanter i Ministerrådet.«

Hvad er det for en vetoret? Teksten er meget uklar. Er det den vetoret, der er nedfældet i Luxembourgforliget, eller den vetoret, der er i traktaterne, og som kun vedrører meget begrænsede områder, heriblandt spørgsmålet om indførelse af de direkte valg?

Langt klarere har den franske nationalforsamling taget stilling. Dér har man direkte vedtaget en akt, hvor man siger, at enhver ændring af parlamentets kompetence ikke har nogen gyldighed overhovedet for Frankrigs vedkommende, medmindre det har været genstand for ratifikation og godkendelse efter traktaternes forskrifter og efter den franske forfatning. Endvidere tilføjer man, at det samme gælder enhver akt, som De europæiske Fællesskabers Parlament gennemfø-

rer, og som ikke begrunder sig i en udtrykkelig ændring af dets kompetencer, men som bare overskrider det i realiteten. Jeg kunne tænke mig, at der i lovteksten blev indføjet noget i den retning, så det klart kom til at fremgå, under hvilke forudsætninger et EF-flertal her i dette folketing gennemfører dette, hvis deres ord ellers skal stå til troende.

Men det vil jo ikke standse hermed, idet det nyvalgte parlaments første krav vil være yderligere beføjelser, og her vil jeg gerne tilde mig at citere fra dagbladet Børsen, hvor det hedder efter oplysninger fra den socialdemokratiske gruppeseekretær i EF-Parlamentet, hr. Bent Wigotski, at »EF-socialdemokrater i forbindelse med det kommende valg til EF-Parlamentet til næste år vil rejse krav om ændring i EF-strukturen, således at Parlamentet får mulighed for at tage lovgivningsinitiativer.«

Deraf kan man altså se, at sammenhængen er der helt krystalklart og nøje. Enhver fremsættelse af, at indførelsen af de direkte valg intet har at gøre med en styrkelse af EF på bekostning af medlemsstaternes selvbestemmelsesret, er politisk bedrag. EF-Parlamentet har allerede nu i øvrigt fået ret til at forkaste EFs budget og dermed fået et i parlamentarismens historie magtfuldt middel i hænde. Det er et demokratisk tilbageskridt og en national og folkelig ulykke, folketingets EF-partier og regeringen her indlader sig på.

Retsforbundet fordømmer dette og må kræve folkeafstemning, fordi der her reelt er tale om en forrykkelse af en afgørende forudsætning for, at der kunne etableres et jafletal den 2. oktober 1972 for det danske EF-medlemskab.

Om lovforslagets enkeltheder nogle enkelte bemærkninger. Det forekommer påfaldende, at der ikke er stemmeret for danske statsborgere, der f. eks. arbejder i Sverige, mens derimod danske statsborgere, der arbejder i andre EF-lande end Danmark, har stemmeret. Jeg synes, denne fejl i hvert fald skulle rettes.

Så taler man om partier, partier, der opstiller. Jeg vil gerne udbede mig en forklaring på, hvorfor man ikke bruger ordet kandidat-lister eller lister; det bruger man dog ved amtsråd og kommunalvalg. Hvorfor skal det nu pludselig hedde partier? Man ved jo, at baggrunden for, at man ønsker, at der gives adgang til, at andre end folketingets opstille-